

INGEZONDEN.

RIJKSVERZEKERINGSBANK EN HEILGYMNASTIEK.

Van bevriende zijde werd ik attent gemaakt op het nummer van dit *Tijdschrift* van 5 November j.l., waarin een ingezonden stuk voorkomt van dr. J. A. O. REIJS, met een bespreking van de Academie voor Lichamelijke Opvoeding. Het zij mij als secretaris-curator dier Academie vergund, een korte nadere toelichting te geven.

Had de heer REIJS bij ons inlichtingen ingewonnen, dan had hij kunnen vernemen, dat in onze policliniek evenmin als in zijn policliniek de Rijksverzekeringsbank-patiënten door onbevoegden zullen worden behandeld. Als er t. z. t. enkele Academie-studenten, die het diploma voor heilgymnastiek en massage willen behalen, in onze policliniek hun praktische ervaring willen opdoen, dan zal dit naar het meesterlijk voorbeeld, dat dr. REIJS al jaren in den Haag geeft, gebeuren op een manier, die zelfs aan dr. REIJS geen critiek zal ontlokken.

De heer REIJS weet, dat de meeste leeraren voor lichamelijke opvoeding, en dus ook de a.s. doctoren in lichamelijke opvoeding, ter vergrooting van hun bestaansmogelijkheden het diploma voor heilgymnastiek en massage behalen, c.q. zullen trachten te behalen. Zij dienen in dit opzicht tot betrouwbare, goed onderlegde *helpers* van de medici te worden opgeleid. Van dr. REIJS had ik eerder verwacht een woord van groote waardeering, dat door een bijzondere Academie, zonder subsidie van de overheid, tienduizenden guldens wordt besteed, om deze a.s. *helpers* der medici onder leiding van eminente artsen tot de hoogste graad van vakkundige betrouwbaarheid op te voeden.

Overigens meen ik dat het bestuur der Rijksverzekeringsbank en zijn medische adviseurs zeker competent zijn om te beoordeelen, wat in het onderhavige geval dient te worden gedaan.

Amsterdam, 7 November 1927.

H. L. F. J. DEELEN.

(Van redactiewege bekort).

DE INENTING EN DE PRACTISEERENDE MEDICI.

Sinds eenige weken heb ik met belangstelling de wetenschappelijke discussies in ons *Tijdschrift* gevolgd en meen te mogen vaststellen, dat de vraag of de encephalitis een vaccinale is (prof. GORTER) of een postvaccinale (prof. ALDERSHOFF), voorloopig nog volkomen onbeslist is.

Dat er een vast, zij het onbegrepen, verband bestaat tusschen de inenting en de hersenziekte is zeker.

Het komt mij daarom noodzakelijk voor, om uitdrukkelijk te verklaren, dat het mij in dit stadium *volstrekt onmogelijk is*, volgens weten en geweten, *de inenting* verder te verrichten, totdat in dezen volledige zekerheid is verkregen.

Wij kunnen, bij elk kind afzonderlijk, de verantwoording niet langer dragen in deze omstandigheden.

Ik ben mij volkomen bewust, dat dit standpunt de oplossing van het vraagstuk zeer zal bemoeilijken. Ik heb zelfs gelezen, dat de vrijwillige vaccinatie moet worden aangemoedigd en dat de resultaten der facultatieve inenting op den duur de gewenschte zekerheid zullen geven.

Het doet mij leed, dat in dezen, vermoedelijk door de vele moeilijkheden, waarvoor zij geplaagd zijn, vooraanstaande medici, de inspectie der volksgezondheid inclusief, de positie van den huisarts in de dagelijksche toepassing der inenting geheel uit het oog hebben verloren. In den laatsten tijd is het opnieuw ondubbelzinnig gebleken, dat het contact tusschen de medici, practici en de theoretische artsen, hopeloos zoek is geraakt.

Hadden wij niet eerder de mededeeling moeten hebben van de meer dan honderd kinderen, door de vaccinatie met een encephalitis aangetast? Moeten wij van onze patiënten, abonnées van de *N. Rott. Cyt.* vernemen, dat er met de nieuwe pokstof weer 3 gevallen zijn waargenomen?

En kan dan de Inspectie der Volksgezondheid volstaan met de officieele mededeeling, dat weer opnieuw ouderwetsche pokstof verkrijgbaar is gesteld?

Het wil mij voorkomen, dat, inplaats van de oude pokstof, de oude toestand terug moet komen, waarin de volksgezondheidsinspectie de bezonken opinie vertegenwoordigde van de algemeen gangbare praktische opvattingen, en ieder medicus in den lande raad vroeg en kreeg in moeilijke gevallen, een raad, waarop men kon bouwen.

Het gaat hier om de groote richtlijnen van niets meer of minder dan: de volksgezondheid en de verantwoording van alle huisartsen tegen hun patiënten.

Het hoofdbestuur der Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst heeft een ons allen sympathieke daad gedaan, door te verzoeken de gedwongen vaccinatie (tijdelijk) op te heffen, de vrijwillige vaccinatie kan echter op dit oogenblik en in dit stadium der discussies, behalve op uitdrukkelijk verzoek der ouders of bij onmiddellijk dreigend pokkengevaar, door ons, huisartsen, niet worden toegepast, jaat staan aangemoedigd.

Amersfoort, 7 November 1927.

G. A. PRINS.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

LONDEN. — Macrobiotiek en cricket. Dikwijls hoort men beweren, dat eerste-klasse atleten niet oud worden. In een studie uit het National Institute for Medical Research, opgenomen in *The Lancet* van 29 October, toont A. BRADFORD aan, dat dit althans voor cricketers niet juist is. Reeds in 1822 wist een vriend van het cricketspel te vertellen, dat de leden van een beroemd geworden elftal leeftijden van 69 tot 95 jaren hadden bereikt. Voor dien tijd zeker hooge leeftijden, want de menschen worden nu ouder dan toen (al zijn er ook mopperaars die zeggen, dat er tegenwoordig geen oude menschen meer zijn: die er zijn, zijn van vroeger!). BRADFORD heeft den levensduur van bekende cricketers, geboren tusschen 1800 en 1888, vergeleken met die van mannelijke Engelschen in het algemeen. Als voorbeeld wordt hier een tabel weergegeven.

	Aantal, per duizend berekend, die binnen 10 jaren sterven van:					
	25-jarigen	30-jarigen	35-jarigen	40-jarigen	45-jarigen	50-jarigen
Engelsche mannen, geboren tusschen 1850 en 1887.....	47	60	78	102	138	190
Cricketers, geb. tusschen 1850 en 1888	35	46	61	83	117	122

De beroepsricketers leveren minder gunstige cijfers op dan de liefhebbers. Dezen zijn in gunstiger omstandigheden groot gebracht dan de beroepsmenschen. En dit feit mag ook wel in aanmerking worden genomen bij de beoordeeling van het verschil tusschen cricketers en gewone burgers, vooral omdat in de jaren waarover de statistiek loopt, sport zoowel als hygiënische levensomstandigheden het voorrecht was van eenerlei stand.